

Sygn. akt IV U 426/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Wujkowska

Protokolant: sekr. sądowy Violetta Wysocka Adryan

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013r. we Włocławku na rozprawie

sprawy **M. C., W. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.**

o ustalenie

na skutek odwołania M. C., W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 6 marca 2013r. znak: (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

Sygn. akt IV U 426/13

UZASADNIENIE

W. S. i M. C. pismem z dnia 16 kwietnia 2013r odwołali się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 6 marca 2013r stwierdzającej, iż M. C. jako pracownik W. S. - płatnika składek nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym.

Zdaniem wnioskodawców zaskarżona decyzja winna ulec zmianie albowiem organ rentowy bez stosownych dowodów przyjął, iż wyłącznym zamiarem stron umowy o pracę było zapewnienie M. C. świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W ramach czynności wyjaśniających odwołujący się przyznając w istocie przekroczenie terminu do złożenia odwołania od decyzji organu rentowego wskazali, iż przekroczenie to było wynikiem przeoczenia.

Pozwany organ rentowy wniósł pierwotnie o oddalenie a następnie o odrzucenie odwołania jako spóźnionego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2013r. wydana została decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdzająca, iż M. C. jako pracownik u płatnika składek W. S. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 1 sierpnia 2012r.

Dowód: decyzja k. 7 akt organu rentowego

Pismo z dnia 6 marca 2013r zawierające decyzję wraz z pouczeniem doręczone zostało drogą pocztową M. C. (która odebrała je osobiście) oraz W. S. (za którego pismo odebrał dorosły domownik) w dniu 7 marca 2013r.

Dowód: potwierdzenia odbioru k. 12, 14 akt organu rentowego

W dniu 16 kwietnia 2013r. sporządzone zostało pismo zawierające odwołanie od decyzji z dnia 6 marca 2013r, które złożone zostało w placówce organu rentowego w dniu 18 kwietnia 2013r.

Dowód: odwołanie k. 2

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie w całości pozostaje poza sporem. Przede wszystkim nie budzi wątpliwości - w świetle stanowisk samych stron oraz dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego - data wydania decyzji tegoż organu jak też data doręczenia powołanej decyzji każdemu ze skarżących. W świetle niekwestionowanych potwierdzeń odbioru poza sporem w istocie pozostawało, iż decyzja ta doręczona została prawidłowo zarówno W. S. jak i M. C. w dniu 7 marca 2013r. Nie kwestionowano także prawidłowości udzielonego pouczenia o przysługującym środku zaskarżenia. Poza sporem pozostawało także, iż pismo zawierające odwołanie od decyzji – jak przyznali wyraźnie sami odwołujący się – sporządzono zostało we wskazanej w nim dacie to jest w dniu 16 kwietnia 2013r.

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od dnia doręczenia odpisu decyzji.

Zgodnie zaś z treścią § 3 powołanego przepisu sąd odrzuca odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Odwołanie wniesione po upływie miesięcznego terminu od doręczenia odpisu decyzji podlega więc co do zasady odrzuceniu, jednakże Sąd może nie odrzucić odwołania, jeżeli przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Treść powołanej regulacji wskazuje jednoznacznie, iż możliwość nieuwzględnienia przekroczenia terminu uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia powołanych przesłanek. Nie jest więc wystarczającym ustalenie nieznacznego przekroczenia tegoż terminu ale także winno zostać wykazane, iż nastąpiło to z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

W przedmiotowej sprawie w kontekście ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości złożenie odwołania po upływie ustawowego terminu – co wynika już z samej daty sporządzenia pisma je zawierającego. Przedmiotem oceny sądu pozostawała więc ocena, czy przekroczenie to było nadmierne i czy nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Przekroczenie terminu w przedmiotowej sprawie - jak wynika z prezentaty organu rentowego, do którego złożono odwołanie – wynosiło dni 11. W kontekście długości ustawowego terminu, przekroczenie go o 1/3 nie może być zdaniem sądu uznane za nieznaczne, tym bardziej w braku uzasadniających je niezależnych od stron okoliczności. Co bowiem jeszcze istotniejsze dla rozstrzygnięcia sprawy, odwołujący się nie tylko nie wykazali ale także nie powołali się nawet na wystąpienie w tym zakresie jakichkolwiek niezależnych od nich okoliczności. Nie sposób bowiem uznać niefrasobliwości strony w dbałości o własne interesy za okoliczność od niej niezależną. W kontekście zaś treści stanowiska samych odwołujących się, iż „zaspali” i brak złożenia odwołania w terminie był wynikiem przeoczenia, nie sposób przypisać ich działaniom innego znaczenia, ani tym bardziej uznać przekroczenia terminu za usprawiedliwione okolicznościami niezależnymi od strony.

Stąd wobec przekroczenia terminu do złożenia odwołania pod decyzji organu rentowego z dnia 6 marca 2013r., przy jednoczesnym braku przesłanek uzasadniających nieuwzględnienie tegoż przekroczenia, na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. orzeczono o odrzuceniu odwołania.